

Jie pažįsta vieni kitus.
Žino, kur kas yra mokykloje.
Jie pažįsta savo pasaulį, bet nieko nesupranta.
Apie likusį pasaulį nenučiuokia nieko.

Miro

Pirmą mokslo metų dieną gal valandą prastovėjau prieš veidrodį. Paprastai nučiuopu pirmas pasitaikusias kelnes ir megztinį, bet dabar pasimatauvau viską, ką tik radau spintoje. Ant lovos krūvelė drabužių laukė, kol juos vėl sulankstysiu, vos matėsi širdelėmis išmargintas lovos užtiesalas. Spokso-dama į savo atvaizdą veidrodyje atsidusau. Pelenei padėjo jos krikštamotė, o aš viską turiu daryti pati.

– Miro, dabar jau tikrai laikas, – sušuko mama. Ji pažvangino automobilio rakteliais. Greitai išokau į kasdienes džinsus ir apsivilkau marškinėlius su „Hard Rock Café“ Londone vaizdu.

Jais tikrai nieko nepagadinsiu?

Mokykloje prie įėjimo stovėjo socialinis darbuotojas ir laukė manęs. Vienas iš tų tipų, kurie net vasarą ryši kaklaraištį. Matėsi, kad neseniai buvo apsikirpęs. Dirbtinai šypsodamasis jis atkišo man ranką.

– O tu būsi? – Akivaizdu – man registruojantis į šią mokyklą jis labiau žiūrėjo į popierius nei į mane. Net mano vardą jau buvo pamiršęs.

– Miro, – priminiau. Prieš paspausdama man ištiestą ranką patryniau delną į kelnes. – Miro Jaspers.

– Puiku. – Prieš mano vardą jis uždėjo riebę kryžių ir mostelėjo laiptų pusėn: – Mano pavardė Kunenas, palydėsiu tave iki klasės.

Lipdami laiptais nepravėrėme burnos, pirštu socialinis darbuotojas vis parodydavo, kur sukti. Tytomis užkopėme į penktą aukštą.

Mus lenkė dešimtys moksleivių. Vienas kitas teikėsi pasižiūrėti į mane. Mergaitė violetinėmis lūpomis kumštelėjo draugę ir kilstelėjo antakius. Porelės žvilgsniai pažymėjo mane pirmąja etikete: „naujokė“.

Galų gale atėjus prie tolimiausios klasės paskutiniame aukšte, mano palydovas pratarė:

– Štai ir atėjome. Sėkmės. Jei turėsi kokių klausimų, visada gali kreiptis.

Nustebusi nulydėjau jį akimis. Kreiptis į jį? Jis mane jau pamiršo, beveik nepratarė man nė žodžio. Net nepasakė, kaip prirėkusi jį susirasti.

Stovėjau vidury koridoriaus ir spoksojau į geltonus skaičius virš klasės durų: 4.8. Vadinasi, šventė prasideda čia. Mano nauja pradžia. Tikiuosi, šį kartą jos pabaiga bus laiminga.

Buvau viena. Bijojau. Bet viskas geriau nei buvusi klasė. Į tą pragarą niekada negrįšiu.

Džiūstančia burna žengiau vidun.

Visur stoviniavo plepantys ir besijuokiantys būreliai vaikų. Priekyje, pirmame suole, sėdėjo berniukas, nudūręs žvilgsnį žemyn. Visa laimė. Vadinasi, esu ne vienintelė naujokė. Bet ir jo klaidos šį kartą nekartosiu. Verčiau sėsti į galą, tarp drakonų. Jau geriau sukiotis tarp jų, nei tapti jų grobiu. Todėl ir pasirinkau galinį suolą vidurinėje eilėje.

Vos atsisėdus prie manęs prišoko mergaitė suplėšytomis džinsais ir besiplaikstančiais kaip liūto karčiai plaukais. Jos krepšys su Amerikos vėliava šlumstelėjo ant suolo man prieš nosį.

– Čia sėdžiu aš.

Skubiai pasislinkau ant gretimos kėdės. Priešais mane kažkas tēškė dryžuotą kuprinę.

– O čia mano vieta.

Pirmoji mergaitė sužaubavo akimis ir ištiesusi ranką nurodė man eiti priekin. Vidinėje jos riešo

pusėje mažomis raidėmis buvo užrašyta: *Fear = no option*. Ji išvarė mane!

Likę bendraklasiai per šį laiką beveik susėdo. Nuslinkau prie laisvos vietos šalia berniuko priekyje ir greitosiomis jam linktelėjau.

Mes abu vieni.

Turbūt turėjau suprasti jau tada.

Jis plačiai man išsišiepė.

– Labas, – pasisveikinau. – Aš – Miro.

– Aš – Nadešas, – atsakė jis.

Tada nutilome.

Ir ką čia bepridursi? Juk jis suprato, kad mieliau šalia jo nesėdėčiau.

Ant mano suolo mėlynai, juodai, raudonai ir žaliai buvo prirašinėta keiksmažodžių. *Fuck, lesbė, homikas, bitch*. Ir dar: *I ♥ sex*. Ką tik išskalbtuje savo pieštukinėje susiradau trintuką ir viską kruopščiai nutryniau. Baltutėlis trintukas tapo purvinai pilkas. KALĖ liko ant suolo, mat žodis buvo įbrėžtas į suolą skriestuvu.

Spoksojau į keturias raides. Jos iš manęs juokėsi.

KALĖ. Ar žodis skirtas mokyklai? Ar man?

Jana

Du naujokai, abu šviežutėliai. Bus bėdų.

Vaikinas dar visai nieko. Gana gražus. Pasilenkiau priekin, kad geriau jį apžiūrėčiau. Tamsios akys, kilometrines blakstienos. Bet ta mažylė šalia... Nejau ji iš tikrųjų manė, kad gali sėstis į paskutinį suolą? Šią garbės vietą reikia užsidirbti, ar dar neaišku?

Kiti klasiokai nekreipė į porelę dėmesio, bet aš sviedžiau savo naująją kuprinę su žvaigždėmis ir juostomis naujokei ant stalo ir pareiškiau:

– Čia sėdžiu aš.

Juk kas nors turi palaikyti tvarką? Antraip vos mokytojams nusisukus klasė pavirs džiuaglėmis.

Tiesą sakant, džiuaglės – nieko blogo. Jose išgyvensiu – išmokau namie – bet man labiau patinka savana. Joje karaliauja liūtas.

Iš už didelių akinių juodais rėmais naujokė pažiūrėjo į mane kaip surikata. Nervingai nusijuokusi pasislinko ant gretimos kėdės. Nejau ta mažvaikė tikrai manė galinti sėdėti šalia manęs?